

stalo sa po právu a pretože žalobce ode dne preložení do výslužby neměl již nároku na plat z činné služby, nemá nároku na doplatky, kterých se žalobou domáhá a právem byla jeho žaloba zamítnuta.

Čís. 16764.

»Príspevok na výživu«, povolený disciplinárnou komisiou podniku »Štátne lesy a statky« prepustenému zamestnancovi podľa § 92, odst. 3 služ. por., má povahu odpočívnych príjmov; preto je príslušné riaditeľstvo štátnych lesov a statkov (§ 225, odst. 4 služ. por.) podľa § 36 služ. por. oprávnené predpísať prepustenému zamestnancovi ním spôsobenú (nálezom disciplinárnej komisie zistenú) škodu k náhrade srážkou z tohoto príspevku.

(Rozh. z 24. februára 1938, Rv IV 512/37.)

Žalobník — dozorca II. triedy u podniku »Štátne lesy a statky« — bol pravoplatným nálezom vrchnej disciplinárnej komisie pri ministerstve zemedelstva v Prahe uznaný vinným nevernou správou, ktorej sa dopustil spreneverením 9.810 Kč 80 h a potrestaný prepustením zo služby. Vzhľadom na poľahčujúce okolnosti priznala mu disciplinárna komisia podľa § 92, odst. 3, služ. poriadku pre zamestnancov podniku »Štátne lesy a statky« »príspevok na výživu« na dobu troch rokov vo výške 49% penzijných príjmov, ktoré by mu náležali pri preložení do výslužby, tak že žalobník mal dostať ročne 3.226 Kč 15 h. Disciplinárna komisia neodsúdila žalobníka na náhradu škody. Žalobník bol prepustený dňom 30. júna 1934. Riaditeľstvo štátnych lesov a statkov predpísalo žalobníkovi k náhrade srážkou z penzijných príjmov 9.810 Kč 80 h. Do dňa prepustenia — 30. júna 1934 — bolo srazené zo žalobníkovho platu 2.968 Kč 80 h, kdežto zbytok v sume 6.842 Kč mal byť postupne srážaný z príspevku v troch rokov, tak že žalobníkovi sa vyplácalo mesačne len 78 Kč 78 h. Žalobník domáhal sa žalobou uznania toho, že žalovaný Čsl. štát (podnik »Štátne lesy a statky«) nie je oprávnený započítvať do príspevku na výživu svoju škodu v sume 9.810.80 Kč a že je preto povinný zaplatiť žalobníkovi 2.968 Kč 80 h srazených do 30. júna 1934, kdežto od 1. júla 1934 je povinný platiť celý príspevok na výživu, pri čom je oprávnený srážať si z každej splátky, splatnej do vykonateľnosti rozsudku 78.80 Kč pri predpoklade, že sumy 78.80 Kč boli žalobníkovi skutočne pred počatím a za priebehu sporu vyplatené. Svoju žalobu opieral žalobník medzi iným o to, že disciplinárna komisia nevyslovila povinnosť k náhrade škody, nepriznala žalobníkovi príspevok na výživu len preto, aby mohla byť škoda účtovnou manipuláciou uhradená, že srážky nemožno vykonať, lebo príspevok nedosahuje existenčného minima.

Súd prvej stolice žalobu zamietol. Z dôvodov: Spor-
ným bylo mezi stranami jen, zda jest žalovaná oprávněná prováděti
srážky ze žalobcova příspěvku či nikoli. Tuto otázku lze vyřešiti jen
se zřetelem na služební řád pro zaměstnance podniku »Státní lesy a
statky«, ježto podle nesporného přednesu stran žalobce podléhal to-
muto služebnímu řádu. Podle § 36, odst. 2—3, § 129 služ. řádu ředi-
telství Státních lesů a statků jest oprávněno způsobenou škodu přede-
psati zaměstnanci k náhradě ze služebních příjmů a o tom, zda tu bylo
s jeho strany zanedbání služebních povinností, rozhodne k návrhu úřadu
disciplinární komise nálezem. V žalobcově případě bylo o jeho zane-
dbání služebních povinností pravoplatně rozhodnuto a i výše škody byla
zjištěna. Byl proto úřad oprávněn k provedení srážky ze žalobcova
příjmu administrativní cestou. Podle §§ 91, 92, 110, 146 služ. řádu když
disciplinární trest zní na »propuštění«, není nutno přímo vysloviti zá-
vazek zaměstnancův k náhradě škody — tedy ani k náhradě škody způ-
sobené nevěrnou správou, i když výše škody byla v kárném řízení
zjištěna. Jest tudíž v souhlasu s předpisy služebního řádu, jestliže úřad
rozhodne administrativním nálezem o závazku k náhradě škody u za-
městnance, jenž byl disciplinární cestou ze služby propuštěn, a nelze
tento administrativní nález míti za odporující předpisu § 91 č. 4 služ.
řádu. Podle § 55, odst. 3, věta 2, § 139 služ. řádu srážkou ze služeb-
ního platu vybírají se — mimo jiné — i platy uložené zaměstnanci
cestou administrativní. Jest tudíž v úplném souhlase s tímto předpisem
administrativní nález; podle něhož srážky na žalobcově příspěvku jsou
prováděny. Podle § 231 č. 2 služ. řádu předpisy o exekuci neplatí pro
administrativní srážky ze služebních a odpočivných platů zaměstnanců,
jde-li o pohledávky podniku vzniklé ze služebního nebo pensijního po-
měru nebo se zřetelem na něj. Podle tohoto předpisu při srovnání s před-
pisem § 36, odst. 2, služ. řádu lze prováděti tyto administrativní srážky
až do úplného vyčerpání platu, pense a pod. a teprve, když příjem za-
městnancův jest úplně srážkami vyčerpán, úřad své pohledávky vymáhá
soudní cestou ze soukromého jmění zaměstnancova. Zákonné předpisy
o existenčním minimu jsou tudíž v takových případech služebním řádem
vyloučeny. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice potvrdil. —
V dovolacej žiadosti napadol žalobník rozsudok odvolacieho súdu
medzi iným aj z toho dôvodu, že príspevok na výživu nie je ani slu-
žebným, ani penzijným príjmom a preto sú srážky z tohoto príspevku
neprípustné.

N a j v y š š í s ú d dovolaciu žiadosť zamietol.

Z dôvodov:

I zo slovného znenia § 92, odst. 3 (§ 146) služebného poriadku pre
zamestnancov podniku »Štátne lesy a statky« (ktorý bol na základe
§ 210, odst. 1, platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. schválený
usnesením vlády zo dňa 17. júla 1928 č. 11.222/1928 m. r. a ktorému

žalobník ako lesný dozorca II. triedy (§ 124), tedy ako zriadenec v súkromnoprávnom služebnom pomere (§§ 128 a 11) nesporne podliehal) vysvitá, že spomenutý tu »príspevok na výživu« — ktorý pri treste prepustenia môže disciplinárna komisia výnimečne nemajetnému zriadencovi pri preukázanej potrebe povoliť »až do 50% o d p o č i v n ý c h príjmov, ktoré by mu náležali pri preložení do výslužby«, má povahu odpočívneho príjmu, hoci líši sa od normálnych odpočívnych požitkov číselným, po pr. tiež časovým obmedzením a tým, že zamestnanec naň nemá nároku, ale ide skôr o akt milosti. Nedostatok takéhoto nároku nemôže ani s hľadiska odst. 4 § 93 (§ 146) služ. poriadku nič zmeniť na vyloženej povahe príspevku f a k t i c k y priznaného.

Ako taký však patrí aj tento príspevok na výživu medzi »služebné príjmy«, srážkou z ktorých môže byť podľa § 36 (§ 129) cit. služ. poriadku predpísaná zriadencovi k náhrade škoda, ním spôsobená na sverenom štátnom majetku zanedbaním služebných povinností alebo opominutím povinnej pečlivosti, lebo však »služebné príjmy« upravené sú (pre zriadencov) v časti druhej, diele III, lit. A) (§§ 130 až 142) služ. poriadku a spadajú sem tedy aj »odpočívne a zaopatrovacie platy«, o ktorých vo všeobecnosti hovorí § 142 (§ 62).

Ináč spomenutý § 36, odst. 2 (§ 139) služ. poriadku — pokiaľ ustanovuje ďalej, že »náhradu, ktorú by bolo treba dobývať z majetku zriadencovho, možno požadovať iba cestou súdnou« a pokiaľ kladie tedy takto »služebné príjmy« zrejme v protivu k »majetku« zriadencovmu — užíva pojmu »služebné príjmy« zrejme v takom smysle, že zahrnujú v sebe všetko, čoho sa zamestnancovi so zreteľom na jeho služebný pomer (na rozdiel od ostatného majetku) vôbec dostáva.

Takto však žalovaná strana nebola pri administratívnych srážkach, o ktoré ide, podľa § 231, odst. 2, služ. poriadku (ktorý sám neupravuje snád' nejakým zásadným spôsobom otázku prípustnosti administratívnych srážok, ale iba odkazuje na predpisy po tejto stránke platné, tedy v súdenom prípade na služebný poriadok ako na úpravu regulovaného súkromnoprávneho služebného pomeru žalobníkovho) obmedzená predpismi o exekúcii na služebné a odpočívne platy, najmä nie predpismi o existenčnom minime a neporušila preto týmito srážkami platné právo.

Čís. 16765.

Postupem nároku svěřenského nástupníka se nic nemění na povaze svěřenského nástupnictví.

Postoupil-li svěřenský nástupník svá práva přednímu dědici (přednímu odkazovníku), nepomíjí tím o sobě svěřenské nástupnictví a svěřenské jmění se neuvolňuje. Postup svěřenského nároku má pouze ten účinek, že po smrti předního dědice (předního odkazovníka) připadne svěřenské jmění postupníkovi resp. do jeho pozůstalosti, nikoliv postupiteli.